
Vain taivas tietää

Olen ulkomailla matkatessani käynyt eri kansojen lopullisilla leposijoilla. En osaa perustella, miksi olen halunnut niistä mielikuvia. Mutta minulle on vahvistunut tunne, että niin kauniita, rauhallisia ja hyvin hoidettuja hautausmaita, kuin Suomessa on, en ole muualla tavannut. Tietysti uskonnoissa ja uskomuksissa on eroja, mutta varmaan kaikilla uskonnoilla on sama hyvä päämäärä.

Intiassa matkatessani kiinnostuin Buddhalaisuudesta. En niinkään uskontona, enemmänkin ilmenemismuotona. Mielestäni siinä on yhtä paljon filosofiaa, kuin uskontoakin. Olen jostain lukenut, että Buddhasta käytetään nimitystä, Viisauden Rakastaja. Temppeleissä heidän veistotaiteensa on varsin estotonta. Eläimetkin ovat ilotteluissa mukana. Rakkaus ja rakastelu tuodaan paljastavasti esiin. Mutta veistokset ovat erittäin korkeatasoisia, eikä niissä esiinny karikatyyreja, eikä mielestäni brutaalisuuttakaan. Kuolemaa ei temppeleissä kuvata, samaan tapaan kuten meillä. Varsinaisia hautausmaita ei ole. Ruumiit tuhkataan ja tuhka sirotellaan pyhään jokeen. Gangesin venematalla tuli kyllä tuhkaamatonkin vainaja vastaan. He ovat yleensä köyhiä, joilla ei varaa kalliisiin polttopuihin. Nykyään Intiassa on jo krematorioita, köyhän kansanosan tarpeisiin. Tosin Delhissä on VIP-henkilöillä hautapaikat, vaikka heidän tuhkansa on siroteltu Gangesiin.

Ainakaan meidän uskonnossamme, ei kuolema katkaise lähimmäisemme muistoa ja kunnioitusta. Minusta hautausmaalla, ei rajallinen elon aika tunnu ahdistavalta. Läheisyys ja yhteisyys tuntuu aivan luonnolliselta, ei pelottavalta. Jopa juttelen vanhemmilleni ja ystäväilleni, käydessäni hautausmaalla. En käy siellä itkemässä, vaan mieleen tulee hyvät asiat, ei tekemättömät. Jos jotain pitäisi itkemällä korjata, itkisin varmaan lopun ikäni. Se, että synnyin kuntani hautausmaa on lähellä merta, merkitsee minulle paljon.

Meri on antanut minulle mahdollisuuden nähdä maailmaa, sen joka ääreltä. Vaikka se fraasinomainen, suolainen tuoksu ei näillä "äidin pyykkivesillä" kylläkään tunnu, niin täältä kuitenkin alkaa vapaus. Joka on tie kaikkialle. Ei missään voi tuntea maailman tyhjyyttä ja yksinäisyyttä niin läpitunkevasti, kuin keskellä pimeää valtamerta.

Meitä on vielä jäljellä muutama SINNBAD, jotka tavatessamme tunnemme "miesmäisesti" surua siitä, että kukahan on se viimeinen, jolle ei kaveria ole laskemassa seppelettä, eikä pitämässä puhetta.

Viimeksi käydessäni, pysähdyin taas parhaan ystäväni haudalle. Hänen purtensa upposi kotivesien karikkoihin, jo vuosia sitten. Ja mieleeni muistui episodi, jota aina muistelimme, tavatessamme. Se oli kuin salasana, joka avasi keskustelumme. Niin kävi nytkin ja minä nauraa purskahdin äänekkäästi. Läheisellä haudalla olevien katseet kääntyivät puoleeni, paheksuvasti. En minä voinut heille selittää, että me joskus Isolla merellä Marjaanien haudan (Valtamerien syvin kohta 6 metriä vaille 11 kilometriä) yläpuolella koimme olevamme ainoat suomalaiset, jotka ovat tämän tehneet. No, ei ainakaan tarkkaan tällä kohtaa. Niin me laskimme "laulellen vesiä", reelingin yli. Koordinaatit jäi ottamatta, mutta tapaus ei tavatessa koskaan unohtunut.

Jos kaverini Miska on siellä ylhäällä, niin hän kyllä nauraen selittää episodimme enkeleille. Sillä se on vähän myös kaksipiippuinen juttu. Sinne enkelikuoroon minäkin tähtään, mutta minulla on sellainen tunne, ettei paras ystäväni taida ollakaan siellä. Joten kyllä hänen tapaamisensa myös vaa'assa painaa.

Kalevi Pirttijärvi